

Els Adams (45) over zielige dieren:

'Ik hoef ze maar in de ogen te kijken en ik ben verloren'

Van jongs af aan heeft Els Adams al een zwak voor zielige wezentjes. Dan haalde ze een mishandelde hond in huis, dan weer een ziek poesje. Altijd dieren dus, en eerst nog in 'normale' aantallen. Toen ze haar hart bleef volgen, liep het totaal uit de hand. Op dit moment heeft ze tientallen honden, paarden en katten. Allemaal oud, blijvend gehandicapt, erg ziek geweest of zwaar getraumatiseerd.

"Mensen in de buurt hadden eerder dan ik in de gaten dat ik geen weerstand kon bieden aan hopeloze gevallen. Ik kreeg al gauw de reputatie van dierenredster. Zieke of gehandicapte dieren, beestjes waar niemand meer een toekomst in zag, ze werden naar mij gebracht. Zoals na een oudejaarsnacht toen iemand hier een hevig bloedende kat achterliet, geraakt door een rotje. Of die keer dat een internationaal vrachtwagenchauffeur huilend aan de poort stond met honden die hij had gevonden op een vuilnisbelt in Slowakije. Ik hoef ze maar in de ogen te kijken en ik ben verloren. Zo werd ik op een ochtend wakker en besefte dat ik een compleet opvangthuis had."

Die ochtend, nu vijftien jaar geleden, veranderde het leven van Els voorgoed. Vroeger werkte ze als fotomodel voor onder andere modeontwerper Frank Govers, later als freelance journalist. Ze gaf haar betaalde werk en haar luxe-leventje op om zich fulltime voor die dieren te gaan inzetten. "Voor glitter en glamour is hier geen ruimte, ik moet mezelf dwingen om er fatsoenlijk uit te blijven zien en betrap mezelf er soms op dat ik wel érg lang in die ene trui blijf lopen. Ook bij mijn man Kris is het 'alles voor de dieren'. Hij leeft met een vrouw die heel hard werkt en moet daar ook nog eens veel geld bijleggen. Vroeger had hij een Jaguar voor zichzelf, nu delen we samen één auto. En bij het kopen van iets nieuws denk ik al gauw: het was beter besteed geweest aan hulp voor een zwerfdier. Het bepaalt dus niet alleen je manier van leven, maar ook je denken."

Els komt nauwelijks nog de deur uit. "De dieren kunnen me niet missen en zien mij werkelijk als hun eigen Ti Ta Tovenaar die al hun pijnjes en ongemakken als sneeuw voor de zon kan laten verdwijnen." Dus gaat ze altijd door, zeven dagen per week, dag en nacht. Het is hard werken en emotioneel soms zwaar, maar ondanks dat heeft Els nooit spijt gehad. "Niets geeft meer voldoening dan een beschadigd zieltje helen. De beloning is onvoorwaardelijke trouw en liefde van het dier." ◀

Els is voorzitter van organisatie Dier en Project: www.dierenproject.nl.

